No. 1941 Zaterdag 26 Maart 1921. 38ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden f. 2.— bij vooruitbetaling.

BUREAU VAN DIT BLAD
St. Elizabeths-gasthuis.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50; voor elken regel meer 7½ cts.

ALLELUJA.

Alleluja! Looft den Heer!

Dat is de juichkreet, die thans weergalmt door onze tempels, waar in de laatste dagen slechts droeve klaagzangen werden gehoord.

Alleluja! Looft den Heer, omdat Hij opnieuw voor ons den Paaschmorgen heeft laten aanbreken, den „dag dien de Heer heeft gemaakt", het feest der feesten, den dag van opstanding en vernieuwing.

Hoe treffend en zinrijk, hoe schoon en verheven, hoe vol verkwikkende afwisseling zijn toch de feesten van het kerkelijk jaar!

Hoe veredelen en verreinen en verrijken zij het leven van den geloovigen Christen!

Gedurende den H. Vastentijd hebben wij ons naar het voorschrift der Kerk van de luidruchtige wereldsche vermaken teruggetrokken om ons in stille ingetogenheid bezig te houden met de overweging van 's Heeren bitter lijden en sterven, om ons door vasten en bidden en boete voor te bereiden op het hoogfeest van Paschen.

Maar hoe ernstiger en inniger wij ons vooral in de laatste dagen met onze Moeder de H. Kerk in gebed en boete en overweging hebben vereenigd, hoe blijer en opgetogener we heden ook kunnen instemmen met haar hartverheffenden, jubelenden triomfzang Alleluja.

Een vernieuwing, een verjonging voelen we over ons komen, als de klokken in den Paaschmorgen ons oproepen ter viering van den grooten dag, als wij bij het binnentreden onzer tempels de altaren zien prijken in haar rijksten dos van bloemen en waslicht, als wij het orgel hooren jubelen van juichende feestgalmen en den luister van den Roomschen altaardienst zich zien ontplooien in volle pracht.

Hoe arm en dor en eentonig moet het leven zijn van hen, die deze heerlijke opwekking missen; die niets begrijpen, niets voelen van de hartverheffende blijdschap, waarmee het Paaschfeest het hart van den geloovigen Christen overstelpt; voor wie de eene dag volkomen gelijk is aan den anderen, daar zij niets kennen dan de dagelijksche zorgen en beslommeringen met geen andere afleiding dan de oppervlakkige wereldsche genoegens, met nooit iets van die zalige hemelsche verrukking, welke ons boven het aardsche en alledaagsche verheft en die alleen ware godsdienstzin ons schenken kan.

***

Daarom: Alleluja, loven en danken wij den Heer voor de onschatbare gave des geloofs, voor het heil ons bereid in zijn zaligmakende, zegenspreidende Kerk, die op het feest der opstanding al haar trouwgeaarde kinderen weer met nieuwe levenskracht, nieuwen levensmoed, nieuwen levenslust bezielt.

Hoe zouden wij ons, als kinderen der Katholieke Kerk niet opgewekt gevoelen bij het schouwspel der gestadige vernieuwing en verjonging der eeuwenoude Moeder die, op elken nieuwen Paaschdag glorierijk met Christus uit het graf verrezen, telkens weer als zijn onverwelkbaar frissche Bruid in nieuwe kracht en schoon voor ons staat!

Wie had, toen de nederige timmermanszoon van Nazareth tusschen twee moordenaars aan het schandhout op Golgotha te sterven hing, van allen verlaten, behalve van zijn heilige Moeder en zijn beminden leerling, wie had toen — tenzij door goddelijke openbaring voorgelicht — durven voorspellen, dat die smadelijk terechtgestelde weldra heel de wereld zou vervullen van zijn naam, die alle eeuwen door zou weerklinken, door alle volken met eerbied zou worden genoemd en tot het einde der eeuwen door de menscheid zou worden aangeroepen als haar eenige hoop in leven en sterven?

En toch, dat is het wonder van den Paaschmorgen, het geheim der verrijzenis, dat wij nu reeds twintig eeuwen lang bevestigd vinden door de lange geschiedenis van het lijden en strijden, maar ook van de gestadige zegepraal der Kerk.

Hoe vaak hebben haar vijanden niet in blinden overmoed verzekerd dat zij dood en begraven was. Maar die vijanden liggen vergeten in het graf, en eeuwig stralend van jonge schoonheid staat nog de Kerk, gelijk haar Stichter op den morgen van zijn zegevierende opstanding uit den dood.

Daarom kan bij de aanslagen, die wij ook thans nog dagelijks tegen de Kerk zien gesmeed, geen ontmoediging ons hart besluipen, wij wij zeker weten dat in elken strijd, hoe fel en bloedig en langdurig ook, toch aan de Kerk steeds aan de eindoverwinning verzekerd is.

Dat maakt ons moedig en sterk om, elk naar onze zwakke krachten, mee te ijveren, te werken en te strijden voor de zegepraal der Kerk, die ook de opstanding zal zijn der maatschappij.

De tegenwoordige maatschappij heeft evenals die ten tijde van Chrristus behoefte aan opstanding, aan herleving en hernieuwing. Ook nu kan die alleen komen van Christns en zijn kruis. Alles moet hersteld worden in Christus, die de opstanding is en het leven.

Hij is verrezen, gelijk Hij gezegd heeft. Zoo zeker wij zijn van zijn verrijzenis, zoo zeker zijn wij ook van de vervulling al zijner beloften voor dit leven en het toekomende.

Alleluja!

Stofbestrijding.

III.

(slot).

In het vorige artikel bespraken wij, zegt de Ingenieur C. F. Egelie in de *N. E.*, de stofbestrijdingsmiddelen, die ten doel hebben stofvorming te voorkomen of in ieder geval zooveel mogelijk te beperken. Het spreekt van zelf, dat het niet mogelijk is een weg absoluut stofvrij te houden. Mocht het al mogelijk zijn een idealweg te construeeren, die niet de minste afslijting vertoonde, dan nog zou die weg door vreemde oorzaken verontreinigd worden.

Absoluut stofvrije wegen vormen het wegennet van Utopia.

Naast middelen ter voorkoming van stofvorming moet dan ook worden uitgezien naar middelen om het desondanks gevormde stof onschadelijk te maken en van den weg te verwijderen.

Om redenen van financieelen aard vinden deze middelen op buitenwegen nagenoeg geen toepassing, zoodat de stofbestrijding op deze wegen tot de stofvoorkomende middelen beperkt blijft. Voor de straten in bebouwde kommen echter vormen zij een voornaam deel der stofbestrijding.

Een veelvuldig toegepast middel is het besproeien van den weg met water. Een eenvoudige manier is het bespuiten met behulp van een slang op de waterleiding; deze manier, bij de straatjeugd zeer populair, is echter voor het verkeer zeer hinderlijk. Daarom is het beter voor de besproeiing gebruik te maken van sproeiwagens.

De bedoeling van het besproeien is, het stof nat te houden en zoodoende het stuiven te voorkomen. Hoe beter het wegdek in staat is water in zich op te nemen, des te langer zal de uitwerking van een besproeiing duren. Zoo zal een besproeiing op een klinkerweg veel langduriger effect hebben, dan op een keiweg. Doch zelfs in de gunstigste gevallen verdampt het water spoedig. Blijvend effect kan men slechts verkrijgen door een voortdurend herhaalde besproeiing, waaraan echter de nadeelen van hooge kosten en last voor het verkeer verbonden zijn, terwijl bovendien het voortdurend nat maken van den weg leidt tot vermindering van het draagvermogen en dus tot verhoogde slijtage en stofvorming.

Men is daarom in het water, waarmee de weg besproeid wordt, stoffen gaan oplossen, die aan de besproeiing een veel langduriger effect verleenen. Men gebruikt daartoe hygroscopische, d. i. waterantrekkende zouten. Na de verdamping van het besproeiingswater blijven deze zouten op het wegoppervlak achter en houden dit, doordat ze water uit den dampkring aantrekken voortdurend vochtig, waardoor het stof gebonden blijft. Echter moet er voor gezorgd worden, dat het stof periodiek wordt weggeruimd, daar het zout slechts een beperkte bindende kracht heeft.

Het meest toegepaste zout is chloorcalcium. Onder gunstige omstandigheden kan een behandeling met dit zout den weg 5 á 6 weken stofvrij maken. Het effect is echter in hooge mate afhankelijk van de soort van weg — een klinkerweg laat zich zeer goed behandelen — en ook van de weeromstandigheden: een flinke regenbui vlak na de beproeiing kan deze geheel waardeloos maken.

In aan zee gelegen plaatsen heeft men ook wel toegepast besproeiing met zeewater, wegens het daarin voorkomende hygroscopische magnesiumchloride.

Zeewaterbesproeiing heeft echter het bezwaar, dat op het wegdek een glad laagje wordt gevormd, dat voor het verkeer zeer hinderlijk is. (Voor zoover wij weten, hebben wij hier op Curaçao van dat bezwaar nog weinig hinder ondervonden.)

Een ander middel om het stof te binden, is het bespuiten van den weg met olie. Daartoe gebruik men asfalthoudende olie, die dan bij voorkeur in warmen toestand op den weg gebracht wordt. Een bewerking met olie behoudt zijn invloed, afhankelijk van omstandigheden, gedurende zes weken tot zes maanden.

In Amerika wordt dit middel veelvuldig en met groot succes toegepast. Ook in ons land zijn een enkele maal wegen geolied o.a. in de gemeente Bloemendaal. Daar bleek echter, dat de olie 'n funesten invloed had op rijwielen autobanden. Hierdoor is men van een verdere toepassing van dit middel afgeschrikt. Eigenaardig blijft het echter, dat men uit Amerika nooit klachten verneemt over schade, die rijwiel- en autobanden op geoliede wegen zouden ondervinden. Men zou daardoor tot de conclusie komen, dat bij de toepassing in Bloemendaal óf de verwerkte olie of de manier, waarop de olie verwerkt werd, niet deugde.

Een stofbestrijdingsmiddel, dat stof bindend werkt en tevens stofvoorkomend is het teren van den weg. Op steenslagweg wordt dit middel met schitterend resultaat toegepast. De steenslagweg kan men beschouwen als een verbetering van den van ouds in ons land voorkomenden grintweg. Het is een weg, waarvan het wegdek geconstrueerd wordt van kleine stukjes natuursteen, gewoonlijk bazalt, terwijl de fundeering wordt samengesteld uit baksteenpuin of hoogovenslakken.

Teneinde de ruimten tusschen de steenstukken van het wegdek op te vullen, en daardoor de stukken een vaste ligging te geven, wordt aan den steenslag een klei-achtig bindmiddel toegepast.

De steenslagweg is een zeer goede weg: hij is vlak en toch niet glad; is geschikt voor zware lasten, en veroorzaakt weinig geruisch. Het groote bezwaar van den steenslagweg is echter een geweldige stof- en slijkvorming. Dit nadeel nu kan zeer afdoende worden verholpen, door aan den steenslag in plaats van een kleiachtig, een teerachtig bindmiddel toe te voegen. Men krijgt dan de teersteenslagweg.

Bij een bestaande steenslagweg kan men niet het geheele wegdek met teer doortrekken, en moet men zich tevrepen stellen met het teren van de oppervlakte van den weg. Voor een goed indringen van de teer in den weg moet de teer in dun vloeibaren toestand worden verwerkt. Zij wordt daartoe in ketels verhit; daarna laat men ze vloeien in emmers; welke op den weg worden uitgegoten, waarna de teer met bezems gelijkmatig wordt uitgestreken.

Wil men de teer dieper in het wegdek doen doordringen, dan spuit men ze onder verhoogden druk op den weg met behulp van teersproeimachines.

Om van het teren gunstig resultaat te kunnen verwachten, moet de weg tijdens de bewerking goed schoon en goed droog zijn. Met het oog op het laatste vereischte moet men het teren doen plaats vinden bij warm, zonnig weer; dan blijft ook de teer beter op temperatuur en is dus makkelijker te verwerken.

Met een goede oppervlakte-tering is het stofkwaad ten eenemale bezworen. De weg vereischt nu verder zeer weinig onderhoud; wel moet er voortdurend op gelet worden, dat zich geen putjes vormen, waarin het water blijft staan, want dit geeft rotte plekken in de teerlaag. Overigens bestaat het onderhoud bij druk en zwaar verkeer in 't eens per jaar overtéren van het oppervlak. Bij minder sterk verkeer kan volstaan worden met een oppervlakte-tering om het andere jaar.

SPROKKELINGEN

OP

Onderwijsgebied.

Een Gevaarlijke Bekentenis.

Naar aanleiding van een hoofdartikel onder bovenstaanden titel van Professor Kernkamp in de Groene Amsterdammer van 29 Januari over het denkbeeld der Regeering om een 300 tal Duitsche onderwijzers naar Oost-Indië te zenden voor de scholen der inlanders, over welk denkbeeld de schrijver zich zeer ongunstig uitliet, zond de Heer S. L. Snoek te Amersfoort aan hetzelfde Blad een bijdrage, waaraan het volgende ontleend is:

„Het is mij een raadsel dat onze Regeering niet reeds lang heeft ingezien dat het zeer inkonsekwent is, in het vaderland alles', in de koloniën niets of veel te weinig voor het onderwijs te doen.

Beseft men dan niet, dat het ter bevestiging van onze macht, zoowel als ter verhooging van het peil van beschaving der inlanders gewenscht en zelfs noodzakelijk is, dat niet alleen de kwantiteit, maar ook en vooral de kwaliteit van de onderwijzers voor de koloniën ruimschoots voldoende zijn? Een hollandsche onderwijzer mist, gezien zijn opleiding, alles wat we juist noodig hebben voor het onderwijs in Indië, dat toch heel wat meer en grootscher doel moet hebben dan het leeren rekenen, lezen en schrijven. In vele opzichten moeten ze, behalve onderwijzer, ook en vooral vader en moeder tegelijk zijn! Alle ambtenaren en officieren voor de koloniën bestemd, genieten een speciale opleiding, alleen de onderwijzers niet. Naar mijne meening zoude het blijk geven van goed koloniaal beleid, zoo ten spoedigste werd aangevangen met, het koste wat het wil, de opleiding van den onderwijzer voor Indië. Een aparte opleidingsschool, waartoe alleen toe te laten jongelieden, die door hun aard en persoonlijkheid als het ware voor die taak zijn aangewezen en meer dan wat schoolkennis in hun buidel meenemen. Een onderwijzer zooals ik hem wil, zal ons in de toekomst een compagnie soldaten uitsparen.

Maar, dat moet dan worden een zeer goed betaald ambtenaar met heel andere antecedenten dan de vaderlandsche schoolmeester!

Het zal ons veel geld kosten, doch ons veel leed besparen. Als overgangsmaatregel zende de Regeering zoo spoedig mogelijk een aantal uitgezochte onderwijzers en onderwijzeressen, met hooge traktementen, uit."

(De Amsterdammer van 5 Febr.)

Een Dorado voor Onderwijzers.

In de *Vacature* stond het volgende *Ingezonden* van den Heer JOHAN VAN LEEUWEN:

„Het verlof uit Indië hier te lande vertoevend, verbaas ik mij dagelijks meer en meer over 't leven van den onderwijzer in Nederland.

Ik verbaas mij dat ze niet bij hoopen naar Indië gaan.

Waarom gaan ze niet?

Omdat ze niet weten wat Indië voor den onderwijzer is. Ze krijgen vaak inlichtingen; die ze niet vertrouwen en ook moeilijk kunnen gelooven. Welnu; gij die lust gevoelt naar Indië te gaan, gij behoeft niets te gelooven, maar kunt u persoonlijk uit mijn spaarbankboekjes overtuigen, dat ik er in den loop van 10 jaren f 40.000 (veertig duizend) heb overgespaard."

Het gebrek aan onderwijzers.

Het gebrek aan onderwijzers in Nederland is reeds groot en neemt nog voortdurend toe. In alle provinciën van ons land doet men bij vacatures vergeefsche oproepingen.

In een der schoolbladen *De Vacature* van 29 Jan. werden gevraagd 10 hoofden van scholen en 114 onderwijzers en onderwijzeressen.

Dat noemt men vooruitgang.

Pierre l'Ermite vertelt in de CROIX van zijn dorp in Frankrijk.

Twaalf jaren geleden waren er twee kleine religieuze zusterkes, die onderwijs gaven aan de jeugd. Die kinderen leerden goed, groetten beleefd op den weg, gingen naar de kerk en als er zieken waren, kwam de zusteronderwijzers des avonds ook nog verplegen.

Die kinderen groeiden op tot flinke ijverige dorpsbewoners: boeren, smeden enzoovoorts.

Dat kon zoo niet blijven; er diende vooruitgang te komen.

De zusters werden weggejaagd en de gemeente ging een terrein koopen, een school bouwen.

Toen moest er een crediet wezen voor salarissen, voor een bibliotheek, voor het schoonmaken der localen, het stoken van kachels enz.

Het onderwijs begon en leverde mooie resultaten.

Maar konden die modern opgevoede jongens en meisjes nog werken op 't land of loopen achter koeien?

Geen sprake van: ze moesten naar fabriek of kantoor per fiets naar de stad.

En het werk op het land ligt stil.

Een oude boer liet schrijver zijn prachtige korenvelden zien, doch wie zal het maaien?

Maar enfin, het dorp is zóó dat het nieuwe geslacht er niet meer wonen wil en naar de stad gaat.

Eere aan de katholieke onderwijzers.

Het tijdschrift: AMERICA, brengt het katholiek onderwijs in de Vereenigde Staten van Amerika hulde.

Nu is de uit wetenschappelijk oogpunt minstwaardige katholieke school nog altijd veel en veel beter dan de technisch-beste neutrale, omdat de eerste het allervoornaamste leert en de laatste niet. Maar die hoogere sfeer is volstrekt geen beletsel om ook het aardsche goed te zien; integendeel.

In Amerika worden telkens prijzen uitgeloofd voor wetenschappelijke wedstrijden van schoolkinderen. Zoo onlangs voor een levensbeschrijving van een voormaligen gouverneur van Louisiana.

Daaraan namen leerlingen van allerlei scholen deel en de vier eerste prijzen werden gewonnen door leerlingen van vier verschillende katholieke scholen. Eerst bij den vijfden prijs kwam een leerling der „public scool" aan de beurt.

Te Washington werd zelfs de eerste prijs in een dergelijken wedstrijd, waaraan 12000 jongelieden deelnamen, gewonnen door een meisje van een katholieke school.

Eere aan de katholieke mede-ouders.

Vaderlandsliefde.

De partijraad der Soc. Dem. Arb. Partij heeft besloten den strijd tegen het nationalisme aan de orde te stellen op het Partijcongres, met Paschen te houden. Uit de commentaren op dit oordeel in *Het Volk* is intusschen gebleken, dat het de bedoeling is, aan de onderwijzers te *verbieden* de vaderlandsliefde bij onze jeugd aan te kweeken.

De Belgische partijgenooten van Mr. Troelstra hebben hierover een heel andere meening. In zijn antwoord bij een interpellatie over het groeten der Belgische driekleur door schoolkinderen, heeft de socialistische minister van Onderwijs, J. Destrée, gezegd, dat de onderwijzer in de school den kinderen liefde en eerbied voor het vaderland en voor de nationale instellingen moet inprenten. De onderwijzers, die dien plicht verzaken, zullen door den socialist Destrée worden „gestraft."

Eere, wie(n) eere toekomt.

Dezer dagen wendde ik mij persoonlijk tot den chef der Afd. L. O. van het Ministerie van Onderwijs om inlichtingen betreffende de noodige formaliteiten voor de omzetting eener openbare in een R. K. school. (Men had mij dien raad gegeven.) Het eerste antwoord, op mijn eerste vraag was geen antwoord, maar een eenigszins onvriendelijke wedervraag: „Waarom wendt u zich niet tot het *R. K. Centraal Bureau voor Onderwijs en Opvoeding* van dr. Verhoeven?" Toen ik antwoordde, dat ik meende hier „officieeler" terecht te zijn, werd de chef werkelijk boos en gaf te kennen, dat hij dit ten opzichte van dat bureau 'n blijk van wantrouwen vond, hetwelk 't toch niet verdiende, want als er één bureau accuraat en vertrouwvol werkte, dan was het dat van Dr. Verhoeven. Hij verzekerde mij, dat elk advies door dat bureau gegeven, niet alleen gerustelijk *kon*, maar ook *moest* opgevolgd worden.

Ik haast mij daarom dit pluimpje op Dr. Verhoevens hoed wereldkundig te maken. Dat mijn collega's hun voordeel er mee doen! Eere, wie(n) eere toekomt.

Een hoofd der school.

Royaal geschenk.

Door Mevr. de Wed, H. B. Blijdenstein—Van Heek, die met den heer Harry ter Kuile—Van Heek voor eenige maanden aan de gemeenten Enschedé (Holland) gezamenlijk eene gift van f 100.000 aanbood voor de stichting van een Openbare Leeszaal, is thans, wijl gebleken is, dat de stichtingskosten van een gebouw c.s. zeer hoog zijn, haar prachtig woonhuis met tuin, gelegen aan de Langestraat op een der mooiste punten der stad, aan de gemeente voor dat doel ten geschenke aangeboden.

Een flink verbod.

De regeering van Australië heeft den invoer van alle films, waarin diefstallen, moorden en zelfmoorden worden voorgesteld, verboden.

INGEZONDEN.

Curaçao, 23 Maart 1921.

Aan de Redactie van de *Amigoe di Curaçao*.

Alhier.

Weledele Heer;

Uw antwoord op ons schrijven van 17 dezer, opgenomen in het nummer van Uw blad den 19n. dezer, geeft ons aanleiding tot de volgende opmerkingen, waaraan U wel een plaatsje in Uw blad zal willen geven.

Uit dat antwoord blijkt, dat de bedoeling van het stuk in Uw voorlaatste nummer, betreffende het electrisch licht, geen andere was dan de vertolking van de ontevredenheid van het publiek over de laatste verhooging van het lichttarief. Deze verklaring geeft aan Uw voormeld stuk een andere beteekenis dan uit de woorden bleek en voor zoover U daarmede bedoeld heeft ons in de gelegenheid te stellen ook ons standpunt toe te lichten, betuigen wij U onzen dank voor die goede bedoeling.

U merkt op, dat indien wij ons standpunt uit eigen beweging tevoren bekend gemaakt hadden, U geen reden zou hebben gehad om Uw stuk te plaatsen. Reeds in ons vorig schrijven hebben wij medegedeeld, dat het tarief voor het electrisch licht niet door ons, maar door het Gouvernement van Curaçao wordt vastgesteld. Er was dus voor ons geen aanleiding om het door het Gouvernement vastgestelde tarief toe te lichten.

Wij moeten aannemen, dat waar de concessie bepaalt, dat het Gouvernement de lichtprijzen vaststelt, dit beding juist gemaakt is om dat Gouvernement de gelegenheid te geven tot behartiging van de belangen van het publiek, zonder verwaarloozing natuurlijk van die de onze. Verder moeten wij van onzen kant eveneens veronderstellen, dat het publiek wel genoegzaam vertrouwen stelt in het Gouvernement om ervan overtuigd te zijn, dat het die taak naar behooren opvat en uitvoert.

Het was ons bekend, dat er ontevredenheid bestaat over de jongste verhooging; doch bij welke prijsverhooging van levensbenoodigdheden zou er tevredenheid heerschen onder het publiek, dat terecht alles zoo goedkoop mogelijk tracht te verkrijgen? Die ontevredenheid gaf ons dan ook, om bovenvermelde reden, geen aanleiding om daarop in te gaan. Voor zoover ons bekend, is er geen reden voor het publiek om onze firma te vreezen of om haar te ontzien, doch al ware het een of ander het geval, dan was er nog geen grond voor Uwe veronderstelling, dat de niet de ware of meest gewenschte verhouding is tusschen concessionarissen en verbruikers; immers tusschen die twee in staat het Gouvernement, om de belangen van beiden — en in de eerste plaats die van de verbruikers — te behartigen.

U waagt de veronderstelling, dat de prijsverlaging van de brandstoffen reeds is ingetreden. Deze veronderstelling is juist, doch bij de vaststelling der tegenwoordige prijzen was die verlaging er nog niet. Vreezende, dat de prijs van stookolie hooger zou gaan, hebben wij, ter verzekering van eene bepaalde hoeveelheid olie tegen een bepaalden prijs, voor de eerste drie maanden van dit jaar een contract met de Curaçao, sche Petroleum Maatschappij aangegaan voor de levering van de benoodigde hoeveelheid tegen f. 70.— per ton door gemelde maatschappij. Voor de Centrale geldt dus tot ultimo Maart d. j. de prijs van f 70.— per ton olie.

U verwacht ook goede resultaten van de economische methode van oliestoken. Onze Ingenieur-Directeur beijvert zich de meest economische methode toe te passen en, naar wij meenen, met succes. Wij willen evenwel gaarne onze aandacht wijden aan elke methode, waarvan de gevolgen voordeelig kunnen zijn voor de Centrale en bijgevolg ook voor de verbruikers.

Elk aanwijzing Uwerzijds in deze richting zal door ons zeer gewaardeerd worden.

Uw protest tegen onze bewering, dat U met opzet verzwegen heeft de omstandigheid, dat de kerken enz. tegen verminderd tarief stroom ontvangen, willen wij wel aanvaarden als een tegenspraak dier bewering. Dat die bewering echter zou bewijzen, dat wij Uw betoog niet begrepen hebben of daaraan te onzen gerieve een andere beteekenis gegeven hebben, — zooals U ten onrechte aanvoert, — kan U moeilijk volhouden.

U schreef, dat U *personen* kent, wier maandrekening door de afschaffing van de reductie op het *aantal lichten*, 'n 3 à 4 maal hooger cijfer aanwijst. Bedoelde U hiermede *kerken*, dan heeft U zich onduidelijk en zeer ongelukkig uitgedrukt en dan ligt het niet aan ons, dan wij Uw betoog niet begrepen hebben. Vele anderen hebben het ook niet begrepen.

Kerken zijn toch geen *personen*, verder hebben de kerken *nooit* die reductie naar het aantal lichten genoten, waarover U schreef (ze hebben altijd betaald naar een speciaal verminderd tarief per licht) en bovendien kon U maar *één* kerk aanwijzen, — die van Pietermaai — welker maandrekening meer dan 3 maal bedraagt.

Na ons vorig schrijven bestaat er voor ons geen reden om verder in te gaan op Uw nader betoog ten gunste van het wattmeter-systeem. Terloops zij echter opgemerkt, dat de kerken als godsdienstige instellingen, van een speciaal tarief genieten, geenszins omdat zij minder stroom verbruiken. Trouwens slechts ongeveer 40% van de verbruikers betrekken stroom den geheelen nacht, de overigen gedurende enkele uren en niet weinigen daarvan (winkels, drankhuizen enz.,) gedurende evenveel uren als de kerk. Ten opzichte van de lichten in de operatiekamers van het St. Elisabeths Gasthuis, brengen wij U in herinnering, dat eertijds voor het gebruik dier lichten per keer betaald werd. In December 1917 werden zij echter, op verzoek van de Overste en de Operatiezuster Odrade van voormeld Hospitaal, als vaste lichten aangesloten, omdat ze meermalen 's avonds gebruikt werden, ook voor andere doeleinden dan operaties.

Rest ons nog één punt van Uw antwoord te behandelen, waarmede U wil doen voorkomen, alsof wij minder stroom leveren, dan vroeger en waarbij U zelfs wenscht aan te nemen dat wij er de bevestiging van gegeven hebben.

U schreef, dat de stroom 110 volts *moet* zijn. Houdt deze uitdrukking geen verplichting in? En waar U op die verplichting de conclusie baseerde, dat wij minder stroom leveren, had U ons moeten melden, *waar* ons die verplichting, dat *moeten*, is opgelegd. U is in gebreke gebleven aan ons verzoek daartoe te voldoen. De door U aangehaalde mededeeling van den Directeur, dat de stroom door de Centrale geleverd, 110 volts bedraagt, bewijst alleen, dat de fabriek dien stroom geeft, doch geenszins dat wij daartoe verplicht zijn.

U trekt een zeer scheeve conclusie door te beweren, dat uit het door ons medegedeelde (dat wij niet *verplicht* zijn 110 volts stroom te leveren) „zonneklaar (blijkt) dat de tegenwoordige spanning aanmerkelijk minder dan vroeger bedraagt". Deze bewijsvoering is in strijd met alle beginselen van de logica. Wij willen U mededeelen, dat de Centrale altijd geleverd heeft en nog steeds levert 110 volts stroom. Hoe verder echter de lampen zijn van de fabriek, hoe minder de stroom zal zijn, die ze bereikt. Opdat men het meeste profijt trekt van de gloeilampen, is het aan te bevelen, dat deze van minder volts gebruikt worden al naar gelang ze verder van de Centrale zijn. Vandaar, dat U ook lampen in den handel ziet van 105 en 100 volts.

Wij meenen met het bovenstaande te kunnen volstaan en verblijven, met dank voor de verleende plaatsruimte,

Hoogachtend,

S. E. L. MADURO & SONS.

Naschrift der Redactie.

Wegens overvloed van copie en gebrek aan plaatsruimte zullen we trachten ons antwoord zoo beknopt mogelijk in te kleeden.

1o. In ons antwoord aan de firma Maduro hebben wij de vorige week volstrekt geen *andere* beteekenis gegeven aan ons eerste artikel *Electrisch Licht* nl. „de ontevredenheid van het publiek te vertolken over de laatste verhooging van het lichttarief." Immers ons eerste artikel had precies dezelfde strekking. De eerste alinea de beste luidde aldus: „Algemeene ontevredenheid heerscht er in de stad over de nieuwe verhooging van de prijzen van het electrisch licht." Duidelijker kan het niet.

2o. Reeds in het eerste schrijven en nog veel duidelijker in dit tweede antwoord tracht de firma Maduro eigenlijk de schuld van de verhooging van het tarief het Gouvereement op den hals te schuiven. Letterlijk staat in beide antwoorden: „dat het tarief van het licht niet door ons, maar door het Gouvernement wordt vastgesteld."

Logisch zouden wij dus voor onze klachten bij het Gouvernement hebben moeten aankloppen.

Doch die conclusie zal wel niemand willen aanvaarden. Wij vermoeden, dat het Bestuur i. c. de Administrateur van financiën en de Gouverneur de verantwoordelijkheid wel evenmin op zich zullen willen nemen. Wij willen volgaarne toegeven, dat in de Concessie dat woord *vaststellen* vermeld wordt, doch dat deze woordkeuze zeer ongelukkig en onjuist is, valt evenmin moeilijk te ontkennen. De loop der zaak is natuurlijk zóó: De firma stelt het tarief vast, (niet willekeurig natuurlijk), doch behoeft daarvoor de definitieve *goedkeuring* van het Bestuur der Kolonie.

Het heeft allen schijn, dat ook het Bestuur onzer kolonie die laatste verhooging wel wat al te machtig bleek. Wij komen tot dit vermoeden op de volgende gronden. Vooreerst laat de schrijver in zijn stuk van de vorige week dit niet onduidelijk doorschemeren: „Dat bij die vaststelling niet alleen met onze belangen, maar ook met die van het betalende publiek rekening gehouden wordt, hebben wij kunnen constateeren." Met andere woorden, evenals het publiek en onze Redactie over die hooge prijzen zich beklaagden, schijnt dus ook het Gouvernement dat nieuwe tarief wel wat buitengewoon hoog geoordeeld te hebben, en althans niet zoo voetstoots daaraan zijn sanctie te hebben willen geven. Dat blijkt ook hieruit, dat in andere jaren het tarief voor het nieuwe boekjaar in Januari wordt vastgesteld, doch dit jaar werd die verhooging door het Gouvernement nog over de eerste twee maanden tegengehouden, en eerst met Maart executoir verklaard.

Wij kunnen dus aannemen dat het Gt. alleen noodgedwongen evenals het publiek zich bij die verhooging van prijzen heeft moeten neerleggen.

Mocht eventueel in het jaar 1926 de concessie vernieuwd worden, dan zouden wij het Bestuur ernstig in overweging willen geven, dat woord *vaststellen* door: *goedkeuren* te vervangen.

3o. De concessionaris geeft toe dat de verlaging der stookolieprijzen reeds is ingetreden, doch dat hij uit voorzorg voor de drie eerste maanden van dit jaar met de Cur. Petr. My. een contract voor levering van stookolie tegen 70 gl. per ton heeft afgesloten. Doch als we nu dagelijks in de *Boletin Comercial* een advertentie onder de oogen krijgen, waarbij de firma MADURO zelf stookolie tegen 15.50 dollar aanbiedt, behoeft men nog geen geroutineerd handelsman te zijn om te veronderstellen, dat de concessionaris van het E. L. wel zal zorgen de stookolie van de eigen firma liever dan van C. P. M. te betrekken.

Tot grootere gerustelling lazen we nog kort geleden, dat de petroleum prijzen in Amerika dalend zijn.

4o. En uit een billijkheidsoogpunt en in het belang der grootverbruikers blijven wij van meening, dat de firma MADURO, (ook om met de eischen van den tijd mede te gaan,) de invoering van Wattmeters althans voor de grootverbruikers niet mag uitstellen. Voor de houders van één of 2 lichten is de tariefberekening door middel van Wattmeters zeker moeielijk uitvoerbaar. Maar voor deze laatsten beschouwen wij het electrisch licht volstrekt niet als het *eenig onmisbaar licht*, zooals de schrijver de vorige week beweerde, doch veeleer als een luxe uit gemakzucht enz. Petroleumlicht zal zeker wel goedkooper uitkomen, maar is veel lastiger en omslachtiger enz. Wil zich dus de kleine man die kleine luxe veroorloven, dan moet hij ook de meerdere kosten daarvan zich laten welgevallen.

5. Kerken zijn inderdaad geen personen, dat is zeer juist aangemerkt. Doch als 't op het betalen der rekening aankomt, dan moeten daar personen bij te pas komen. En wij spraken over het betalen der rekeningen.

6. De operatiekamers in het St. Elisabeth's Gasthuis hebben *altijd* vaste lichten gehad. De kamers der patienten echter werden vroeger vóór 1917 nu en dan wel eens afgesloten.

Dat licht in de operatiekamers wordt uitsluitend gebruikt bij gelegenheid van operaties. Daar blijft schrijver dezes borg voor. En die operaties gebeurden *des avonds* in het vorig jaar niet meer dan 2 of 3 maal, waarvo [illegible]

150 fl. [illegible]

wat [illegible]

onmog[illegible]

7. In [illegible]

de str[illegible]

zijn, *niet*, omdat de concessie daartoe verplicht, maar omdat vroeger een stroom van die spanning aan de afnemers geleverd werd. De vorige week verwonderde de schrijver zich, hoe wij zoo iets konden beweren, en sommeerde ons te zeggen hoe wij zulks wisten. Wanneer onze bewering echter juist was, waarom die bewering dan in twijfel getrokken? Of als half ongerijmd voorgesteld? En waarom nu, na onze onweerlegbaar bewijs dat onze bewering volkomen juist en uit officieele bron kwam, dit eerst nu toegegeven en het voorgesteld, alsof de spanning altijd en ook *nu nog 110 volts* bedraagt? Doch hoe komt het dan, dat de verbruikers zoo algemeen klagen dat het licht tegenwoordig zoo slecht is?

En waarom zijn er dan *nu* geen lampjes van 110 volts meer in omloop? Zou ook de concessionaris het niet zeer waarschijnlijk vinden, dat bij een spanning van 110 volts alle lampjes van 100 volts, zeker die in de nabijheid der centrale in gebruik zijn, terstond zouden stuk springen?

Ondanks het vele onaangename gelooven wij dat deze polemiek toch wel haar goede zijde gehad heeft ook voor de firma Maduro, die nu meer dan ooit zal moeten inzien dat bij zulke verhoogde tarieven het publiek wel het recht heeft minstens te mogen verwachten ook goed licht te krijgen, dat meer in overeenstemming is met de grootere kosten.

Bij vernieuwing der concessie in 1926 zou het wel gewenscht zijn, dat in het contract werd opgenomen, dat een stroomspanning van minstens 110 volts moet geleverd worden en dat aan de grootverbruikers (bv. bij minstens 6 lichten) minstens de vrije keus moet gelaten worden tusschen betaling per Kilowattuur of per lichtpunt.

Hiermede sluiten wij het debat. De zaak is nu ruim voldoende van alle kanten beschouwd.

Berichten uit de Kolonie.

Alg. Nederlandsch Verbond.

Deze week Maandagavond had de uitgestelde Algemeene Vergadering

plaats der Groep Antillen van het Alg. Ned. Verbond. Ook deze vergadering was maar matig bezocht. Wij telden niet meer dan ongeveer 14 à 15 leden. De bijeenkomst had dezen keer echter een zeer kalm verloop.

Nog altijd is het bestuur onvoltallig en bestaat uit niet meer dan drie leden: nl. de Heeren DNÉ. EYBERS, MENKMAN en PERRET GENTIL.

Om die reden verzocht Dné Eybers na de opening der Vergadering weer de goedkeuring der leden dat spreker ook voor dezen avond de functie van waarnemend Voorzitter op zich kon nemen, waaraan alle leden natuurlijk voldeden.

Na voorlezing der notulen der vorige alg. verg. werd voorlezing gedaan door den Secretaris den Heer Menkman van de ingekomen stukken

Zoo passeerden achtereenvolgens de revue: 1o. de ontslagname van de 6 bestuursleden: de Heeren Meerdink, Winkel, Jossy Henriquez, D. de Marchena, I. Bais en Bodenburg Hellmund, bijna allen zonder opgave van motieven.

Niettegenstaande bij herhaling daartoe een oproeping plaats vond, waren ook ditmaal geen candidatenlijsten door de leden voor deze vacatures ingeleverd. Zelfs ondanks dringende verzoeken en besprekingen was het niet mogen gelukken iemand bereid te vinden een candidatuur te aanvaarden, tenzij alleen de Heeren Scholtens en Amelunxen. Staande de vergadering had het Bestuur echter de voldoening de Heeren Küp, Schaap, Vente en .... voor den drang der leden te zien zwichten om zich een candidatuur te laten welgevallen. Evenwel is men ook daarmede nog niet geholpen. Immers uit art. 13 van de Statuten blijkt, dat op de stembriefjes dubbeltallen candidaten voor elke vacature moeten voorkomen, zoodat men dus nu eigenlijke 12 candidaten voor de 6 openstaande plaatsen zou behoeven.

Na veel over en weer gepraat werd op voorstel van den Heer Küp de lijst der leden voorgelezen en daaruit een keuze van een groot aantal leden gedaan, die door hun maatschappelijke positie enz beschouwd kunnen worden op de eerste plaats voor een candidatuur in aanmerking te komen, terwijl het Bestuur op zich nam alle pogingen in het werk te stellen deze personen over te halen zich voor de candidaatstelling beschikbaar te stellen.

Mocht men evenwel hierin niet slagen, dan zou met de 6 genoemde personen toch voldoende dubbeltallen kunnen gevormd worden voor ten minste drie vacatures, zoodat daarmede het bestuur met weer drie nieuwe leden kon worden aangevuld, in de hoop dat voor de daarop volgende verkiezing gemakkelijker eenige leden zich voor het doel zullen willen beschikbaar stellen.

Sommige leden gaven een andere oplossing aan de hand, en stelden vóór het getal Bestuursleden te verminderen tot 3 of 5, zoodat we bij aanneming van dit voorstel reeds terstond zouden geholpen zijn. Doch de Voorzitter maakte daartegen terecht de bedenking, dat in ieder geval daartoe statutenwijziging en de goedkeuring van het hoofdbestuur noodig is. Een ander lid opperde de meening of misschien niet de statutenwijziging van twee jaren geleden, het kiesstelsel en het verlaten van de traditie, dat het Bestuur uit drie Protestanten, drie Katholieken en drie Israëlieten moest bestaan, niet mede de aanleidende oorzaak is van een soort van wantrouwen en de geringe belangstelling in de laatste twee jaren onder de leden. Zou er daarom niet iets vóór zijn, om tot de oude statuten terug te keeren of althans door een soort van plebesciet de leden in de gelegenheid te stellen zich daarover uit te spreken. Een ander lid kwam daartegen in verzet en gewaagde van het enthusiasme waarmede toen de statuten in den tegenwoordigen vorm gewijzigd waren en meende dat we ons bespottelijk zouden maken, indien wij weer tot het oude stelsel terugkeerden. Het eerste lid voerde daartegen aan, dat dit enthusiasme eigenlijk in den grond van de zaak meer een kunstmatig opgezweept enthusiasme was geweest, een blindelings volgen van de agitatie van den Heer Welling tegen het vroegere Bestuur, waarvan toen in die dagen de meeste leden de consekwenties niet hadden begrepen. De meeste leden echter vonden het voorstel wel wat te radicaal en te reactionair.

Het tweede ingekomen stuk was een schrijven van het Hoofdbestuur naar aanleiding van de vorige Alg. Verg. Het Hoofdbestuur antwoordde nu zoo duidelijk en positief mogelijk, dat het niet zijn bedoeling was, het lidmaatschap afhankelijk te willen stellen van een *verhoogde* contributie, doch met een *vrijwillige* verhooging genoegen te nemen. Zelfs meende het Hoofdbestuur het als een verrassend feit te moeten beschouwen dat reeds 45 leden vrijwillig tot die verhooging zich hadden aangemeld (naderhand nog tot 61 leden gestegen). Het Hoofdbestuur kon niet de zienswijze deelen van Kapt. van Roggen, dat de leden waar voor hun geld (contributie) wenschen te zien. Die bijdrage dient op de eerste plaats om het Hoofdbestuur de middelen te verschaffen het veelvoudig doel van het verbond te kunnen bereiken.

Uit het Jaarverslag stippen wij alleen aan, dat de Groep Antillen op het oogenblik bestaat uit 3 eereleden, 19 beschermende en 242 gewone, te zamen 264 leden: Na de laatste vergadering hadden 18 leden ontslag genomen, waarvan als zeér opvallend viel op te merken, dat een groot getal hunner, dat ontslag ter zelfder tijd, in dezelfde bewoordingen, en op dezelfde schrijfmachine getypt hadden ingediend. De lezers konden hieruit gemakkelijk hun conclusies trekken.

De geldmiddelen der Groep sluiten met een batig saldo van 869. gld.

De Leeszaal en Openbare Boekery is tegenwoordig in handen van het Gouvernement.

De Commissie van Toezicht daarover is door het Gt. benoemd en al de 5 leden zijn leden van het Verbond.

Van Suriname ontving het Bestuur een voorstel te willen medewerken tot het laten uitkomen van een voornaam Tooneelgezelschap om ook hier eenige voorstellingen te geven. Daar evenwel hiervoor een waarborgkapitaal van 13.000 fl. van den kant der Groep gevorderd werd, kon het Bestuur onmogelijk aan zulk een hoogen eisch voldoen.

Het voorstel om voor de Groep een eigen vergaderlokaal aan te schaffen kon wegens de groote kosten helaas niet worden uitgevoerd.

Een verzoek van eenige leden bij het Bestuur ingekomen, om bij het Gouvernement aan te dringen, dat voortaan Concessionarissen zouden verplicht worden hun statuten niet uitsluitend in een vreemde taal te publiceeren werd aan den Gouverneur overhandigd, die de toezegging gaf daar voortaan mede rekening te zullen houden.

Tot slot werden de Heeren Küp en Vente uitgenoodigd en bereid gevonden de rekening van het Groeps-bestuur na te zien. Hiermede eindigde de agenda en de Vergadering.

Officieele berichten.

Aan den seiner 1ste klasse bij den den post voor draadlooze telegraphie alhier J. W. P. Peiliker is wegens tien jaren onafgebroken dienst in de kolonie, een jaar verlof naar Amerika verleend.

Aan den agent van politie 2e klasse W. Hoogkamer is tot herstel van gezondheid veertien dagen verlof verleend.

De infanteristen J. Gorseling, J. Swaen en L. Wever zijn werkzaam gesteld bij de politie als agenten 2de klasse.

Aan den tijd. eersten commies alhier P. T. S. Krafft is wegens tien jaren onafgebroken dienst in de kolonie, een jaar verlof naar Nederland verleend.

Aan den ontvanger op Aruba P. H. van Leeuwen is tot herstel van gezondheid een maand verlof naar Curaçao verleend; de tijd. klerk H. Oduber is tijdelijk belast met de functie van ontvanger en Mej. C. F. Wever met die van klerk.

Aan den Roomsch Katholieken Geestelijke van den 2den rang G. A. J. Smit is tot herstel van gezondheid een jaar verlof verleend.

Eerw. Soeur Ma. Isabel.

Door een onvrijwillig verzuim maakten wij de vorige week geen melding van het zilveren professiefeest, dat de Eerw Soeur Isabel, het hoofd van de Zusterschool van Kralendijk Bonaire Zaterdag ll. vierde.

Wij bieden de Eerw. Jubilaresse nu tegelijk met onze hartelijke gelukwenschen tevens onze verontschuldiging aan voor ons verzuim.

De Eerw. Soeur Isabel, die te voren verscheidene jaren in het St. Martinus Gesticht werkzaam was, de laatste jaren ook als Superieure, mag zich op Bonaire in aller sympathie verheugen, getuige de groot belangstelling, die de Jubilarisse op haar feest zoowel van de schoolkinderen als de ouders van Kralendijk ontving. Dat ook haar medezusters van het St. Martinus Gesticht haar vroegere Overste nog niet vergeten zijn, bleek wel uit deze hartelijke bewijzen van belangstelling. God schenke haar nog tal van jaren krachtige gezondheid en onverflauwde ijver en werklust om haar zwaren arbeid te verrichten.

Regen.

Vorige week Zaterdag avond en verschillende malen Zondag werden we verrast met eenige korte tamelijke harde regenbuien. In de stad wees de regenmeter 20 m.M. In de buitendistricten viel Zaterdag op sommige plaatsen tot 23 m.M.

In de laatste dagen dreigde het heel dikwijls naar regen, maar er kwam niets. Wel is het in de laatste dagen drukkend warm geweest. Zou dat op nog meer regen wijzen? Het is te hopen.

Ongeval.

De vorige week werd in het St. Elisabeth's Gasthuis ter verpleging opgenomen de bekende bakeer Eugène de Windt van de Noordkant, die bij het temmen van een paard een trap in den hals gekregen had, waarbij hij zulk een ernstige wonde aan de keel bekwam dat zelfs de luchtpijp gescheurd was.

Gelukkig is de gekwetste nu reeds zoo goed als genezen.

Een studiereis.

Donderdag maakten wij kennis met PROFESSOR DR. MED. E. MARTINI, van de Universiteit van Berlijn, die de longenpest in Manschurije, de pokkenepidemie en vlektyphus in Polen heeft medegemaakt, en op zijn doorreis alhier het St. Elisabeth's Gasthuis bezocht, dat hij ten zeerste roemde, en nu de reis voortzette met de Oranje Nassau naar Colombia, om daar de lepra nader te gaan bestudeeren. De professor was vergezeld van een pleegzuster SCHWESTER BETTY BRZOSKA, die reeds 18 jaren verplegingsdienst achter den rug heeft en bovendien den geheelen oorlog achter het front in de hospitalen bij de zwaargewonden heeft meegemaakt.

De Merida.

Woensdag ontving het agentschap van de *Red „D" line* een draadloosbericht van de *„Merida"*, dat deze boot, die dien dag hier van Maracaibo moest binnenloopen, op de hoogte van *La Macoyabank* ten 3 uur in den morgen op de Venezolaansche kust was vastgeloopen.

De *Philadelphia*, die Woensdagmorgen hier binnenkwam, vertrok terstond ter assistentie daarheen. en heeft de *Merida* weer vlot gemaakt. De Merida kwam ongeveer 3 uur later dan de Philadelphia onze haven binnen. Naar het schijnt heeft de Merida geen avery beloopen tenzij enkele koperen platen onder de boeg er bij verspeeld.

De Merida vertrekt Maandag weer La Guayra.

Dankbetuiging.

Ontvangen van het Departement van den Landbouw in Suriname *Bulletin No. 10 De Zeefvaten ziekte van de Liberiakoffie in Suriname* door Dr. GEROLD STAHEL en *Mededeelingen No. 17*.

Ontvangen van de firma WINKEL & ZONEN eenige reclameblaadjes voor de *National Kasregisters, Delco-Light*, en het *Kaartsysteem N. C. R.*

Hoog gezelschap.

Donderdag morgen is hier met de *Oranje Nassau* van La Guayra aangekomen een Venezolaansch gezantschap op doorreis naar New York tot bijwoning van de onthulling van het ruiterstandbeeld van Simon Bolivar den Bevrijder, in het Central Park te New York, welke plaats door de Gemeenteraad van New York werd gedoopt *Bolivar Hill*. Het bekroonde ontwerp is van een Amerikaansche dame Sally James Farham, een zeer bekende beeldhouwster van New York.

Het gezantschap bestaat uit de Heeren Dr. E. Gil Borgas, Minister van Buitenlandsche Zaken in Caracas, Dr J. Santiago Rodriguez, F. Francia, P, Rojas Rincones, Venezolaansch Consul te New-York, J. Martinez, allen met hun respectievelijke echtgenooten. Bovendien de Heer A. Adriani, Secretaris en Mevrouw L. A. Herrera Mendoza.

Donderdag middag was dit gezelschap bij Zijn Exc. Gouverneur Helfrich aan de lunch genoodigd, waaraan tevens, behalve de Heer H. Leyba, Venezolaansch Consul alhier met echtgenoote, ook de departementschefs deelnamen.

De onthulling van het standbeeld te New York zal plaats vinden den 19 April, een gedenkwaardige dag in de Venezolaansche geschiedenis, den dag dat de onafhankelijksoorlog tegen Spanje onder leiding van Bolivar een aanvang nam.

Ook de andere republieken Colombia. Peru, Ecuador en Bolivia, die aan Bolivar hun onafhankelijkheid te danken hebben, zullen bij deze onthulling door een speciaal gezantschap vertegenwoordigd worden.

Op de begrooting van het Ministerie van Buitenl. Zaken van Venezuela is voor de bestrijding der kosten van dit gezantschap een som van 40.000 bolivar uitgetrokken.

Met het SS. *Oranje Nassau* werd Donderdag namiddag de reis via Colon en Cuba naar New York voort gezet.

Curaçao--Stookoliestation.

Als bewijs hoezeer Curaçao als station tot inneming van stookolie nu reeds van groote beteekenis is, moge hieruit blijken, dat, volgens de weeklijsten door de *Curaçaosche Courant* sedert het begin dezes jaars gepubliceerd, door de tankbooten *Ampat, Toedjoe, Lima, Doewa* en de lichters, *Willemstad, Puerto Cabello en Valencia* in 20 reizen alleen in de maand Februari van Maracaibo hier werd aangebracht ruim 11.024 ton aan stookolie, daarentegen werd door 8 verschillende stoombooten te zamen in diezelfde maand een lading van 20.441 ton stookolie ingenomen. Deze laatste bunkerolie werd echter niet uitsluitend geleverd door de *Cur. Petroleum Mij.* daar sinds twee maanden ook de *Standard--Oil Co.* hier een depot heeft voor stookolie, waarvan de firma S. E. L. MADURO & SONS de agent is. De twee groote tanks op de Werf *Motet* hebben een gezamelijken inhoud van 10.000 ton.

Het vertrek van den Gouverneur van Suriname.

De nieuw-benoemde gouverneur van Suriname, BARON VAN HEEMSTRA, is voornemens den 15de April e.k. per s.s. *Rensselaar* van den Kon. West Indischen Maildienst naar die kolonie te vertrekken.

Mr. Fock bij den Paus.

Mr. D. Fock, de nieuw benoemde gouverneur-generaal van Ned. Oost-Indië, werd op 21 Februari met den Nederl. buitengewoon gezant jhr. mr. O. F. A. M. van Nispen tot Sevenaer op het Vaticaan door Z. H. Paus Benedictus in audientie ontvangen.

Kon. Besluiten.

Bij Kon. besl. is de heer W. G. E. D'ARTILLACT BRILL consul-generaal der Nederlanden in algemeenen dienst, benoemd tot consul-generaal der Nederlanden te Caracas, met den rang van *buitengewoon gezant en gevolmatigd minister*.

— Bij resolutie van den Minister van Koloniën, is de heer G. J. H. MOLENGRAAFF, te Delft, ter beschikking gesteld van den Gouverneur van Curaçao, om daar te lande voor den tijd van 3 jaar te worden belast met de waarneming van de betrekking van mijningenieur in die kolonie.

Holland'senergie.

De heer P. Cool vestigt er in *Neerlandia* de aandacht op, dat in de laatste drie maanden (van dat hij schreef) „in Nederland bij de Lemmer het grootste stoomgemaal ter wereld is geopend. De werktuigen zijn hier te lande vervaardigd. In drie maanden is het grootste dok ter wereld (50.000 ton) door onze sleepbooten overzee gebracht en in Hollandsch water gestationneerd, is de grootste kraan der wereld door de werf Gusto te Schiedam aan Engeland geleverd, is Nederland als scheepsbouwmogendheid op de derde plaats gekomen boven Italië en Japan, is Rotterdam er in geslaagd in tonnemaat Antwerpen weder te overvleugelen, zijn twee Nederlandsche onderzeebooten alleen, zonder eenig geleide, den Oceaan over gestoken, hebben ..... maar waartoe meer bewijzen van Nederlandsche geestkracht en durf aan te halen?

Een middel tegen den hik.

Men weet, dat de hik tegenwoordig als 't ware epidemisch voorkomt.

Ook hier op Curaçao hebben zich reeds een paar gevallen voorgedaan.

De geneesheeren verklaren, dat alle middelen, die men tot dusverre heeft aangewend, maar magere resultaten hebben opgeleverd. Nu heeft Dr. Vincent te Parijs aan het Geneeskundig Genootschap een middel aan de hand gedaan, dat een verrassende uitwerking heeft. Hij drukt de holte boven het linker sleutelbeen stevig te zamen op eenige centimeters afstand van het midden van het sleutelbeen. Zoodra men met den vinger de vijfde halszenuw, die daar langs gaat, aangeraakt heeft, houdt de hik op en komt gedurende verscheidene uren niet terug.

Español para Niños. II

Dit 2e deeltje heeft lang op zich laten wachten. Het is er even net en keurig uit als het 1e deeltje. Al het goede wat we vroeger van het eerste stukje gezegd hebben, geldt eveneens van dit 2e. —

Moge fr. CANDIDUS ook den derden druk ons bezorgen.

Inhoud West Indische Gids.

De aflevering 10 van Januari 1921 opent met een prachtig portret van den nieuwen Gouverneur van Suriname Mr BARON VAN HEEMSTRA. — Afscheidswoord van de Redactie aan Mr FOCK, Voorzitter van de Redactiecommissie van de West Indische Gids, bij zijn benoeming tot Gouverneur Generaal van Oost-Indië. — De Bauxiet nijverheid en de stichting van een nieuwe stad in Suriname door FRED. OUDSCHANS DENTZ. — De toekomst van de Indianen in Canada en in Suriname, door JHR. L. C. VAN PANHUIS. — Oliepalmen in Suriname door TJ. PYTTERSEN. — Nog eens: Aphra Behn door Dr. H. D. BENJAMINS. De koloniale spoorweg in Suriname. — Uit de Pers. — Bibliographie.

Ontwerp-Verordening.

Maatregelen tegen besmettelijke ziekten.

Voorloopig Verslag.

Het afdeelingsonderzoek heeft aanleiding gegeven tot de volgende beschouwingen en opmerkingen.

Algemeene beschouwingen.

Opgemerkt werd, dat het zeer noodig vooorkomt een degelijke schoonmaak en opruim te houden in de Willemstad. Men gaf in overweging hiermede niet te wachtan tot aanneming dezer verordening, doch daartoe zoo spoedig mogelijk over te gaan, vooral nu onze kolonie omgeven schijnt van plaatsen, waar besmettelijke ziekten voorkomen.

Artikelen.

Ad. artikel 19,

Een lid merkte op, dat de bepalingen van dit artikel de betrekkelijke personen wellicht op te hooge kosten zullen jagen.

Hiertegen merkten andere leden op, dat het belang van den openbaren gezondsdienst daartegen ruim opweegt en dat zelfs de bestede gelden voor de belanghebbenden ruim hun voordeelen zullen opbrengen.

Een lid merkte op, dat hij de bepalingen van dit artikel niet geheel afdoende vindt. Naar zijne meening dienen de winkels en bergplaatsen op gezette tijden ontsmet te worden.

Aldus vastgesteld op Curaçao,
den 11n. Maart 1921.

De Rapporteurs,

B. E. v. D. VEEN ZEPPENFELDT.
CHARLES ELLIS.

Ontwerp--Verordening.

Regelende de uitoefening der Genees- Heel- en Verloskunde.

Memorie van Toelichting.

Veranderde tijdsomstandigheden en praktische ondervinding hebben er toe geleid de verordening van 30 October 1873 (P. B. 1874 No. 5), regelende de uitoefening der genees-, heel- en verloskunst in deze kolonie, te wijzigen en aan te vullen.

De meest ingrijpende wijziging is wel de afschaffing van het examen tot toelating als genees-, heel- of verloskundige voor den Geneeskundigen Raad en wel, volgens art. 1, sub *c* van gemelde verordening van 30 October 1873 voor hen, die op eene vreemde hoogeschool een diploma hebben verkregen.

De ondervinding toch heeft geleerd, dat de leden van den Geneeskundigen Raad (waarvoor nu in dit opzicht de examencommissie in de plaats is gekomen) zich over het algemeen onbevoegd achten tot het afnemen van bedoeld examen en er daarom gaarne van ontlast worden.

Voor het bovenstaande is een andere bepaling in de plaats gekomen, waarbij de Gouverneur bevoegd verklaard is, bedoelde bezitters van artsdiploma's van vreemde hoogescholen het uitoefenen der genees-, heel- en verloskundige praktijk toe te te staan; hoogescholen echter die voor moeten komen op een door den Gouverneur bij besluit vast te stellen lijst.

Deze laatste toevoeging is een bepaling, die voorkomen moet, dat men maar van welke plaats ook, waar wellicht geen erkende hoogescholen zijn, hier naartoe zijn fortuin komt zoeken.

In tegenstelling met de oude verordening is hier een speciale plaats ingeruimd voor bezitters van einddiploma's van een der Nederlandsche koloniale artsenschool. Vreemd zou het toch zijn personen, die in zekere deelen van den Staat bevoegd zijn de geneeskunde uit te oefenen, hier uit te sluiten.

Verder is het noodig gebleken in een wettelijke regeling de exameneischen voor vroedvrouwen op te nemen. Een richtsnoer in deze mag niet ontbreken.

Officieele berichten.

(van de vorige week.)

Aan Mej. S. D. Roos, onderwijzeres in nuttige handwerken aan de openbare school op Aruba, is tot herstel van gezondheid twee maanden verlofsverlenging verleend.

Aan den 1sten klerk ten postkantore alhier O. Vidal is op zijn verzoek eervol ontslag uit 's lands dienst verleend.

Aan Mevr. E. A. Vooren- van Romondt, onderwijzeres 2e klasse aan de Wilhelminaschool alhier is tot herstel van gezondheid een maand verlof verleend.

Aan Mej. Annie Scholtens, onderwijzeres 2e klasse aan de Wilhelminaschool alhier is tot verder herstel van gezondheid veertien dagen verlofsverlenging veleend.

De infanterist C. M. Henriquez is op zijn verzoek eervol ontheven van zijne verdere werkzaamstelling bij de politie alhier.

Aan den agent van politie 2e klasse H. W. van Cleef is tot verder herstel van gezondheid drie weken verlofsverlenging verleend.

De heer C. R. Debrot is op zijn verzoek eervol ontheven van de verdere waarneming der betrekkingen van hypotheekbewaarder en notaris op Bonaire, en de Gezaghebber C. P. de Haseth is voorloopig met die functien belast.

BUITENLAND.

De les der Catacomben.

Een Anglicaansche predikant, Rev. A. Henderson, heeft een boekje geschreven: „De les der Catacomben," waarin hij eens afrekent met sommige achterlijke protestantsche „geleerden", die nog steeds de aardigheid hebben te beweren, dat St. Petrus misschien wel nooit te Rome is geweest.

Rev. Henderson heeft zich beter op de hoogte gesteld van wat de opgravingen der laatste jaren nog eens hebben doen zien.

Hij spot dan ook wat met de mode, die er een geslacht of wat geleden onder vele protestanten bestond, om St. Petrus verblijf te Rome in twijfel te trekken, en zegt: „Voor archeologen van ontwijfelbare reputatie, en geleerden van rijp oordeel is de evidentie van het feit van zijn (Petrus') verblijf en martelaarschap in de Eeuwige Stad overstelpend overtuigend."

Maar er zijn lieden, die al een overtuiging hebben, voordat ze nog eenig onderzoek hebben ingesteld en onder hen zitten de anti-papisten op de allervoorste rij. We moeten hen maar niet te ernstig nemen: kinderen en aftandsche bestjes gelooven graag in spoken.

(Centrum)

Een tegenstander van de slappe methode.

Een inbreker, die de vorige maand te Londen voor de zooveelste maal terechtstond, verzocht den rechter dringend hem tot geeselstraf te veroordeelen. Als dat eerder was gebeurd zegt hij, zou hij niet zijn hervallen in zijn misdrijven.

Maar deze straf is afgeschaft, zoodat de rechter niet aan zijn verzoek kon voldoen.

Suiker genoeg

In de commissie van 's Rijks economischen raad heeft geheimraad Untucht medegedeeld, dat de suikeroogst van Duitschland, welke in het jaar 1919 nauwelijks 700.000.000 KG. bedroeg, in 1920 1200 millioen KG. opgeveer heeft opgeleverd. Deze hoeveelheid is vol doende om in de behoefte van het binnenland te voorzien. Een verdere toeneming van de productie zou voor Duitschland het tijdstip nader brengen waarop weer uitvoer kan plaats hebben.

Een prachtig geschenk.

De Aartsbisschop van Keulen (Duitschland) ontving een telegram uit Amerika, waarin de *katholieke organisaties* 300 millioen pond meel aanbieden voor Duitschland, als dit schepen zendt.

De regeering zal onmiddelijk deze schepen uitzenden.

De mislukking der Zeppelins.

Volgens de cijfers door de Duitschers zelf geleverd, zijn 83 Zeppelins in den oorlog aan het werk geweest, waarvan 66 een tragisch uiteinde hebben gehad. 34 werden geveld door de geallieerden, 2 ontredderd bij het gaan naar of vertrek uit de loodsen, 13 werden het slachtoffer van brand, 10 vernield bij het landen, 4 dreven af tengevolge van een panne, 1 werd door den bliksem verbrand, 1 brak van zijn kabels los en verdween en 1 en slotte viel in de Noordzee.

De martelingen van Mevr. Harding.

Mevrouw Harding, die mevr. Wilson den vierden Maart is opgevolgd als „*First Lady of the Land*" kwam een maand te voren te New York aan om te „*shoppen*", zulks in verband met de voorbereidende maatregelen met het oog op de inauguratie-plechtigheden, welke een maand later zouden plaats vinden.

Een groot deel van den dag ging echter voorbij met poseeren voor fotografen en interviews met persvertegenwoordigers, die haar in groote drommen omzwermden.

Vijftig fotografen en cinema-operateurs hadden zich in de ontvangzaal opgesteld, om haar bij deze gelegenheid te „vereeuwigen". Toen het geklikklak der toestellen eindelijk was verstomd en de plaatjesmakers— na hunne fotografische lusten te hebben botgevierd— waren verdwenen, rukte een leger van vijftig a zestig verslaggevers het vertrek binnen, om de a.s. Meesteres van het Witte Huis te komen interviewen.

Zij maakte een buitengemeen gunstigen indruk op allen, die een gesprek met haar hadden.

De toekomstige presideut, die op 't oogenblik in Florida vertoeft, wil, dat zijn vrouw eveneens naar dit schoone land zal komen, doch zij verklaarde aan de vertegenwoordigers der pers, dat zij — zelf de echtgenoote van een journalist — begreep, dat zij den confraters van haren man de gelegenheid tot een interview moest toestaan; alhoewel zij zich er min of meer over verbaasde, dot het geheele land plotseling zulk een belang was gaan stellen in haar handelingen.

Mevrouw Harding verklaarde lachende, dat zij veel zou kunnen zeggen, wat het publiek belang inboezemde, doch haar man had haar verzocht, niet over politiek te praten.

Toen tenslotte de journalisten het veld hadden geruimd, schreed een statige processie van juweliers, kostuumnaaisters en hoedenmakers binnen, die de ongelukkige vrouw tot laat in den avond verveelden. *Tel*

Het Katholicisme in de V. S.

Volgens de *Catholic Times* tellen de Vereenigde Staten, waar 100 jaar geleden nog slechts 1 bisschop, 50 priesters en 40.000 katholieken waren, nu 2 kardinalen, 13 aartsbisschoppen, 88 bisschoppen, 10.000 priesters en meer dan 23 millioen katholieken. Jaarlijks telt de katholieke kerk in de V. S. rond 40.000 bekeerlingen.

Hij doet ook de ontdekking.

De oud-minister Georg N. Barnes, die als knaap van elf jaar reeds zijn eigen brood moest verdienen en later secretaris van de vakvereeniging van metaalbewerkers, voorzitter der arbeiders-partij in het Lagerhuis en minister werd in het Oorlogs-Kabinet, heeft, op een vraag of hij tegen loonsverlaging in de nijverheid was, geantwoord: „Zéker, ben ik daar tegen, maar ik ben eveneens tegen dat luieren op het werk, hetwelk thans algemeen is. Want zulks is ten slotte niet alleen tegen de belangen van den werkman, doch vernederend tevens. Ik schaam mij over de werklieden-leiders, die dat aanmoedigen, onder de leugenachtige bewering dat er een beweging onder de wergevers bestaat om de loonen te verlagen. Er zijn thans nog duizenden werklieden zonder arbeid ten gevolge van de ongemotiveerde staking der ijzergieters een jaar geleden. De houding der bouwvakarbeiders tegenover de oud-gedienden uit den oorlog, is onrechtvaardig. Ik ben een socialist, maar ouder wordende, kom ik meer en meer tot de overtuiging, dat de eenige oplossing van onze sociale nooden ligt in den regel: *Wat gij niet wilt dat andere u doen, doe dat ook hen niet aan.*

Halfweg dn christelijke leer van naastenliefde is deze socialist dus door ervaring al gekomen.

Nu nog de positieve kant: *aan anderen doen, wat men zelf groag van zijn medemenschen zou ondervinden.*

En altijd weer blijkt, hoe de eeuwige waarheid dezelfde blijft voor alle tijden en volken, omdat zij van God zelven komt en door Zijn Kerk wordt geleerd.

Aanlegsteigers in de lucht.

Het luchtschip R.33 heeft men met goed gevolg weten te meren aan een daartoe gebouwde mast in het *Pulham aerodrome* in Norfolk (Engeland). Deze mast bestaat uit een stalen toren van 120 voet hoogte met een draaiend bovengedeelte, waaraan het luchtschip word gemeerd. Men hóopt dat de proefnemingen met een dergelijken mast zullen aantoonen, dat het bouwen van kostbare hangars voor luchtschepen overbodig is, terwijl men bij toepassing van dit systeem een groot deel van het aerodrome-personeel, dat thans noodig is om het luchtschip naar de hangars te sleepen, zou kunnen ontberen. Als de proefnemingen naar wensch slagen zullen er waarschijnlijk liften in den toren worden gebouwd om passagiers en de bemanning naar boven te brengen. Er zullen dan ook gas- en petroleumleidingen worden gemaakt, zoodat het schip ook niet meer voor het innemen van brandstof zal behoeven te landen.

Bekendmaking.

De verkoop van Zilveren, Gouden en Juweelen voorwerpen, beleend ten Spaar- en Beleenbank van *2e Juli 1919 t. m. 31 December 1919*, onder *No. 502. Y, t. m. No. 588. Z*, zal plaats hebben op DONDERDAG den 7 April 1921 a. s. en volgende Donderdagen.

Belanghebbenden worden verzocht den verkoop te voorkomen, door de aanzuivering der verschuldigde interesten.

Curçao den 18 Maart 1921

De Voorzitter

2 C. S. GORSIRA